

Hayalet / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy
написано kitapcy | 23 января, 2025
Hayalet / dedektif hikaye HAYALET

Mehmet Yarar çözüme kavuşturmasının yalnızca birkaç saatini aldığı hayatının en ilginç vakalarından birini arkadaşlarına hep şu cümleyle anlatmaya başlar: Polise göre bir eşittir sıfırdı, ben birin ikiye eşit olduğunu ispat ettim ve hayaletin maskesini indirdim.

Bugün artık ihtiyarlık çağlarını yaşayan dedektifin oldukça lüks evinde toplanan dostları arasında bu clickbait kokan girizgahı duyup da hikâyesini ilgiyle dinlemeyen kalmamıştır. Ne var ki tek numara ile hayatını kazanmaya çalışan illüzyonistler gibi yıllardır her ortamda cebinden aynı hikâyeyi çıkarması, ortamdakilerin daha ağzını açar açmaz birbirlerine gözlerini devirerek bakmasına, 'yine mâlum konu' diyerek ani bir sigara içme ihtiyacının doğmasına neden olur. Dedektif, bu tavra bozulmaz. Aksine yılmaz bir savaşçı edası ile her seferinde bir öncekinden aşkın bir zevk ile anlatır hikayesini. Ne var ki meslek hayatındaki başarısını hikâye anlatıcılığına yansıtamadığı için sık sık duraksar, uygun cümleleri bulmakta zorluk çeker ve karşısındakinde istediği

etkiyi bir türlü uyandıramaz. Bu yüzden eğer bu vakayı bir şekilde bir yerlerden okumuşsanız, bunu öykünün daha iyi bir anlatıya muhtaç olduğunu düşünen kadim dostu Cemil Kasapçı'ya borçlusunuz.

* * *

“Hayalet mi?”

Özel dedektif Mehmet Yarar'ın bir masa, üç koltuk ve bir ısıtıcıdan ibaret ofisinde, iki adamın uzun zamandır sürdürdüğü anlamsız sessizlik bu cümle ile bozulmuştu. Otuzlu yaşlarının ortalarındaki dedektif, başını koltuğunun tepesine yasladı ve odayı dumana boğarak kendisinden en az yirmi beş yaş büyük misafirini süzdü.

“Evet hayalet” diye tekrarladı, sarışın, renkli gözlü ihtiyar. Karşısındakinin bu kelimeyi duyar duymaz büyük bir merak ile kendisine kulak vereceğini sanmış, genç adamın donuk yüzünde en ufak bir şaşkınlık emaresi bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştı. Muhatabının ucuz görünümlü kıyafetlerinin aksine, üstüne kaliteli kumaştan yapılma bir ceket geçirmiş, yakasına da ipek bir mendil takmıştı. “Odanıza giren bir komiserin ağzını açar açmaz hayaletlerden bahsetmesi garibinize gider diye düşünmüştüm” dedi.

Dedektif gülümsemekle yetindi. “Burası bir sene içinde yedinci ofisim. Son üç ayda dört yerden, pılımı pırtımı toplayıp gecenin bir yarısı arkamda hiçbir iz bırakmadan kaçtım. Hayalet diye ben işte buna derim.” Gümüş tabakasına uzanarak, sigara kağıdına bir avuç dolusu tütünü boca etti. “Suçlularımız yakın zamanda insanların bize danışmalarını sağlayacak nitelikte eylemler gerçekleştirecek zekaya ulaşmazsa, bu işi ciddi ciddi bırakabilirim. Buyrun Akif Bey, sizi dinliyorum.”

Dedektif'in paradan yakınması komiser Akif Doğubey'i adamakıllı afallatmıştı. “Bana alanınızda oldukça başarılı olduğunuz söylendi. Sizin para yönünden sıkıntı çekeceğinizi sanmamıştım.”

“Maalesef resmi olarak tanımlanmamış bir alanda iş yapıyoruz.”

“Ücretiniz nedir?”

“Saat başına elli dolar, artı masraflar.” Dedektif Mehmet Yarar karşısındaki adamın yüz ifadesindeki ciddiyeti görünce, bunun bir şaka olduğunu söylemek zorunda kaldı. “Davanın zorluk derecesine bağlı. Şimdilik bunu bir tarafa bırakalım.” “Peki. Bu ilk bakışta basit görünen ancak yıllardır içinden çıkamadığımız bir dava. Şu anda teşkilatın yüksek kademesindeki görevliler de kara kara bu meseleyi düşünüyor, emniyet koridorlarında herkes birbirinin kulağına hayaleti fısıldıyor. Sadece bu vaka için özel bir birim kuruldu.”

“O halde neden bana başvurduunuz?”

“Çünkü artık bekleyemem. İşin ucu bana dokunuyor. Daha doğrusu oğlum Asım’a. O da polistir. Tam üç yıldır bu mesleği şerefiyle icra ediyor. Ama bu kahrolası mesele yüzünden onun da tadı kaçtı. Ününüzü duyunca şansımı deneyeyim dedim. Bazı vakaları odanızdan bile çıkmadan çözdüğünüzü anlattılar.”

“Öyle yapmak zorundayım. Ne zaman odadan çıksam, dükkân sahipleri ofisime kilit vuruyor. Sizi dinliyorum.”

İhtiyarın bakır andıran çehresinde konuya nereden başlayacağını kestirememenin tereddüdü vardı. “Bu şehir efsanesi tam olarak ne zaman başladı, tam olarak bilmiyoruz” diye giriş yapmaya karar verdi sonunda. “Ortak noktalar sayesinde beş yıl kadar geriye gidebiliyoruz. Fatih’te bir tekstil patronunun villasının soyulması vakasına... Hayalet’in kariyerine bu vaka ile başladığını sanıyoruz.”

“Bir dakika lütfen. Huyum kurusun, söylenenleri not etmeden duramam.”

“Peki” diyen Komiser muhatabının kâğıt kalem çıkarmasını bekledi. Sonra da ağır ağır devam etti. “Beş yıl öncesinin Şubat ayıydı ... O gece zengin bir adamın evinden mücevherlerle birlikte otuz bin dolar değerinde para çalınmıştı. Ev sahibi alarmı duymuştu ama çok geç kalmıştı. Hırsızları ancak kaçarken görebilmişti. İki kişi olduklarını söylüyordu. Olay sırasında tesadüfen oradan geçmekte olan ve ev sahibinin bağırışlarını duyan bir görgü tanığı ise maskeli tek bir adam olduğundan bahsetti. Ne hırsızlar ne de çalınanlar bulunabildi. Bu vaka böylece kapandı. Ta ki dört ay sonrasına kadar... Bu kez Ataköy’de müstakil bir evden dört yüz elli bin

lira değerinde altının alındığı haberi geldi. Ev şehrin kalabalığından uzak, تنها bir bölgedeydi. Yesari adındaki ev sahibi birkaç gün sonra bankaya yatıracağı altınları geçici bir süreliğine evinde tutuyordu. Bu yüzden ne olur ne olmaz, fabrikasında çalışan Necdet adındaki bir genci, evine göz kulak olması için gece bekçiliğı yapmaya ikna etmişti. 0 gece saat iki sularında balkona sigara içmeye çıkan iş adamı, evin arka tarafında bir takım seslerin geldiğini duyup ne olduğunu anlamak için cep telefonu ile Necdet'i aramış, bekçinin 'kimse yok, size öyle gelmiş' demesiyle yatışmıştı. Aradan bir dakika bile geçmemişti ki bu kez odasında bir takım ayak sesleri işitmişti yaşlı adam. Bundan sonrasını hatırlamıyor. Başına sert bir cisimle vurulmuş. Kendine geldiğinde altınların yerlerinde yeller esiyormuş. Öfkeyle soluyarak dışarı çıktığında Necdet kapı önünde, başına yediğı iki kurşunla boylu boyunca uzanıyormuş. İş adamı olan bitene bir türlü anlam veremediğini; Necdet'in yabancı birini görüp üstelik onunla konuştuğı halde, durumu kendisine haber vermemesinin imkânsız olduğunu söyledi. Onun hırsızla iş birliğı yaptığı ve sonra hırsız tarafından ihanete uğradığı ihtimalini dile getirdik, dışladı. Oğlu gibi güvenirmiş. Asla böyle bir şey yapmazmış. Yine de duyduğu ses konusunda geri adım atmıyor. Bu yüzden de ortaya acayip bir durum çıkıyor."

"Ona geçmişteki vakadan bahsettiniz mi?"

"Hayır, dava gizli tutuluyordu. Olay yerinde yapılan araştırmalar sonucu, cinayetin ve hırsızlığın aynı kişinin başının altından çıktığına eminiz. Tespit ettiğimiz vakalar arasında hayaletin ortağı olmadan soygun yaptığı tek vakaydı bu. Tabi o günlerde durumun şimdiki gibi bir hal alacağını hiçbirimiz tahmin edemedik."

Dedektif'in ilgisi uyanmaya başlamıştı. Mesleki içgüdüleri ona yıllar sonra uğraşıya değer bir vaka ile karşı karşıya olduğunu fısıldıyordu.

"Bu olayın üzerinden sekiz ay kadar geçti. Bu zaman zarfında pek çok hırsızlık yaşandı tabi. Hatta aralarında faillerini bulamadıklarımız da oldu. Ancak bunlar yöntem bakımından üzerinde durduğumuz dava ile benzeşme göstermeyen türden

hadiselerdi. Nihayet Bahesehir’de bir iş adamının evinin soyulduğu ihbarı gelip de ekipler olay yerinde bitince, hayaletin tekrar iş başında olduğu anlaşıldı. Yine görece تنها bir bölgeydi ve yine büyük miktarda ziynet eşyası çalınmıştı. Olay yerine varan polis memuru maskeli adamın sokağın sonundan kaçtığını görmüştü. Fakat daha sonra soygun anına tanık olan bir görgü tanığı ıktı. Hırsızların iki kişi olduğuna ve onları ayrı ayrı gördüğüne yemin ediyordu. Tabi bu tuhaf durum bize çok tanıdık geldi.”

“Vakalarda aykırı ifade veren görgü tanıkları araştırıldı mı?”

“Tabi. Birbirleri ile ilgisi bulunmayan, sabıka kayıtları olmayan sıradan vatandaşlardı. Bu olay sonrası emniyette özel birim kuruldu. Yakın zamandaki soygunlar incelendi. Bazı şahitlerin ifadelerine yeniden başvuruldu, mesele bir türlü çözülemedi. Aradan bir yıl kadar geçmişti ki, yine bir lüks malikane soygunu... Bu kez Kadıköy’de... Zengin olmasına karşın evlerinde yeterli güvenlik önlemleri bulunmayan kişiler hedef alınıyordu ve her seferinde evlerde ya mücevherat ya da yüksek miktarda nakit bulunuyordu. Kısacası titiz bir n çalışma yapıyordu hırsızlar. Fakat işleri bu kez yaver gitmemişti. Çünkü onlar altınları poşete dolduradursunlar ev sahibi akıllıca bir hareketle hırsızların karşılarına çıkmak yerine kendisini bir odaya kilitleyerek polisi aramıştı. Olay mahalline çabucak intikal eden polislerden biri, elinde poşetle kaçarken gördüğü hırsıza dur ihbarı çekmiş, emre uymayan adamı vurmuştu. Oracıkta len adamın üzerinden bir buçuk kilo altın çıkmıştı. Ev sahibine göre alınan miktar bunun  katıydı. Ölen kişi hırsızlıktan iki kez hapse girmiş, dört ayrı suçtan sabıkalı biriydi. Bağlantıları incelendi ama ortağı bulunamadı. şimdi gelelim işin ilginç tarafına... Hırsızlık mahalline ulaşan  polis de evden çıkan ikinci bir kimse görmediklerini söylüyorlardı. Oysa ev sahibi ifadesinde kendisini kilitlediği odanın kapı deliğinden dışarıyı gözetlediğini, hırsızlardan biri altınları poşete doldururken diğerinin odayı turlayarak evde biri olup olmadığını kontrol ettiğini söyledi. Hatta polisin geldiğini duyunca öldürülen hırsız kaçmak için kapıya koşturmuş ancak diğeri onu

durdurarak işe devam etmesini söylemiş.”

“Ev sahibi hangisinin hangisi olduğunu nasıl ayırt ediyor?»

“Boy farkından.”

“Bu vakalar ile ilgili polis raporları yanınızda mı?”

“Hepsini birazdan teslim edeceğim. Fakat son vakayı da anlatayım öyle. Zaten dananın kuyruğu bundan sonra koptu. Bu bahsettiğim son soygunun üzerinden iki yılı aşkın zaman geçti. Bu süre zarfında bizimkinden ses seda çıkmadı. Artık rahat bir nefes almıştık. Bazılarımız Hayalet’in olay yerinde polis tarafından öldürülen adam olduğunu, sıradan bir hırsız olan ortağının ise tek başına tehlike arz etmeyeceği düşünüyordu. Fakat yanıldıkları ortaya çıktı. Çünkü geçtiğimiz hafta Sarıyer’de bir kuyumcu soygunu haberi geldi ve olay yerine varan ekipler çok ilginç bir manzaraya şahit oldular. Ama önce vakanın yaşandığı sokağı tarif edeyim. Birbirleriyle karşılıklı mesafesi on beş metreyi bulan dükkân ve evler bulunan bir bakıma çıkmaz sokak. Girişte sol tarafta bir berber var, yan tarafında tuhafiye ve onun ilerisinde de kuyumcu... Kuyumcunun karşısında kasap ve çaprazında da bakkal... Aslında çıkmaz sokak değil, böyle söylememin sebebi sokağın ucunda bir inşaat olması. Temeli henüz atıldığı için önüne tahtadan bir set çekilmiş. Bu set aşılsa bile ardında derinliği yedi metreyi bulan kazılı bir alan var. Yani oradan kaçılması çok zor.”

“Riskli bir iş.”

“Hayaletin yöntem değişikliği bizi de şaşırttı. Gerçi evlerin çoğu boş, binalar inşaat halinde...”

“Yine de polis kendisini maskeli de olsa, ilk kez güvenlik kamerasından görme fırsatı yakalamıştı.”

“İşte asıl meseleye geldik. Dükkân henüz resmi açılışını yapmamıştı. Yeni kiralanmış. Bir kamera var ama sahte. Caydırıcı olsun diye konulmuş. Kuyumcunun özel sipariş kamera ve alarm sistemi birkaç güne gelecekmiş.”

“Hmm. Sıkı ön araştırma. Ama bütün bunları bilmesi şüphe çekici. Dükkân hırsızlığa karşı sigortalı mıydı?”

“Ne düşündüğünüzü anlıyorum Mehmet Bey. Hırsızların kuyumcu ile anlaşmalı olduğu bizim de ilk aklımıza gelen ihtimallerden

biri oldu tabi. Fakat kısa sürede bunu devre dışı bıraktık. Zira güvenlik sistemi takılı olmadığından sigorta şirketi zararı üstlenmeyeceğini, durumu mahkemeye taşıyacağını belirtti. Kuyumcunun bu riski göz ardı etmiş olması imkânsız. Eğer hayaleti yakalayamazsak, adam her türlü zararlı çıkacak bu işten. Zaten asıl meseleyi anlatmadım henüz. Dediğim gibi hırsızlar kuyumcunun dükkanında alarm sisteminin bulunmadığını ve kamerasının sahte olduğunu biliyordu ama yine de hesaplayamadıkları bir şey vardı: Çaprazdaki bakkalın sahibi, kuyumcunun ricası ile kendi güvenlik kamerasını bir süredir komşusunun ön kapısını kadraja alacak biçimde ayarlamıştı. Yani hırsızlık saniye saniye kayıt altındaydı. Buna rağmen hayalet, güvenlik kamerasına takılmadan dükkânı soymayı başardı.”

* * *

Dedektif Mehmet Yarar kariyeri boyunca pek çok sıra dışı vakayı üstlenmişti. Ancak ilk kez neredeyse metafiziksel olarak addedebileceği bir olay ile karşı karşıyaydı. Soru sormak için uygun zamanın olmadığını düşündü. “Devam edin” dedi yalnızca.

“Soygun sırasında oğlum Asım olay mahallinde devriye atıyordu. Aslında bu bakımdan şanslıyız zira onun dikkati sayesinde hırsızlar iş üstündeyken fark edildi. Ancak bir hırsız kameraya dahi yakalanmıyorsa, biz ne yapabiliriz?” Komiser elini cebine daldırdı ve masanın üstüne bir CD bıraktı. “Güvenlik kamerası görüntüleri... İzleyin, ne demek istediğimi anlayacaksınız.”

Biraz sonra Dedektif ve Komiser ekranda beliren görüntüyü izlemeye koyuldular. Güvenlik kamerasının saati 02:25’i gösteriyordu. Etraf karanlık olmasına karşın kuyumcunun kapısı net olarak görülebiliyordu. Birkaç saniye sonra iki maskeli adam kameranın görüş alanına girdiler ve kuyumcunun kapısı önünde durdular. Komiser görüntüyü dondurdu. “Oğlum işte tam bu saniyelerde sokağın ucundan adamları fark etmiş. Harekete geçmek için devriye arkadaşını çağırmamış çünkü çocuk toy ve

biraz da korkak biriymiş. Bu yüzden telsizden ekiplere anons geçmiş ve sonra silahına sarılarak adamlara fark ettirmeden tek başına kapıya doğru yanaşmaya çalışmış. Ancak bu sırada hırsızlar içeri girmeyi başarmışlar. Zaten şimdi göreceksiniz.” Komiser space tuşuna bastı yeniden. Görüntülerde hırsızların kapı önünde birkaç saniye uğraş verdikten sonra, içeri girdikleri görölüyordu.

“Dükkânın içi neden karanlık?” diye sordu dedektif.

“Kuyumcu Şenol güvenlik amaçlı geceleri dükkânı aydınlatmıyormuş. Sistemler gelene kadar... Hayaletin bütün bunları bilmesini, kuyumcunun tanışı olabileceği şeklinde yorumlamak istiyoruz ama önceki soygun hadiseleri ile bir araya getirdiğimizde, vakalar ve kişiler arası ortaklık kuramıyoruz.”

Görüntüler akmaya devam etti. Hırsızların dükkâna girmesinden otuz saniye kadar sonra, Asım’ın kameranin kadrajına girdiği görölüyordu. Ayağını sürüye sürüye ilerliyordu genç memur. Göğsü birkaç kez hızlıca şişip söndü, omuzları yukarı aşağı oynadı. “Cesur çocuktur ama tedbirli davranmak zorundaydı” dedi komiser, oğlunu savunmak istercesine. “Silahlı adamların bulunduğu dükkâna pat diye giremezdi. Bu yüzden biraz ağır hareket ediyor.”

Görüntülerde Asım’ın dükkânın önünden geçip yan tarafa doğru yürüdüğü ve kadrajdan çıktığı görölüyordu. “Güvenliği sağlamak için etrafı kolaçan ediyor” diye açıkladı durumu, babası. “Kameradan dükkânın yan tarafını göremiyoruz ama orada kuyumcuya ait bir kapı daha var. Yalnızca dükkânın içinden kullanılıyor. Dışarıdan girilmesi imkânsız.”

Asım birkaç saniye sonra yeniden kuyumcunun ön kapısında belirdi. Fark edilmemek için fenerini kullanmıyordu. Birkaç saniyelik tereddüt sonrası silahıyla içeri dalmaya karar verdi. Tam bu esnada kuyumcunun camı boydan boya çatladı. “Hırsızlardan biri silahını ateşledi” diye açıkladı durumu komiser. “Sıkıştıklarını anlayınca mecbur kaldılar. Vitrindeki cam kırılmaz...”

Görüntülerde geriye doğru birkaç adım atan polisin şaşkınlığından faydalanan eli silahlı hırsızlardan birinin

kapıdan ok gibi fırladığı görölüyordu. Asım da peşinden koştu. İkisi de kamera açısından çıkmışlardı şimdi. “Oğlum adamın peşine düştüğünde diğerinin içeride altınları poşete doldurmaya devam ettiğini fark etmiş.”

Dedektif görüntüyü dondurdu. “Hırsız neden inşaatın olduğu tarafa kaçıyor? Saha araştırması yapmadı mı bu adamlar?”

“İş üstünde yakalanınca paniğe kapıldığını düşünüyoruz. Kapı önünde eli silahlı bir polis varken düşünecek fazla vakti yoktu. Zaten bu hatası onun hayatına mal oldu. İnşaatın orada sıkıştığını anlayınca, Asım’ı vurmak istedi. Fakat oğlum daha önce davrandı.”

Görüntüyü yeniden oynattı dedektif. Merak dolu gözleri kuyumcunun çatlamış vitrin camı ile ön kapısındaaydı şimdi. Dışarı çıkan kimse yoktu.

“Bakın oğlum şimdi yeniden gelecek” dedi komiser. Hakikaten birkaç saniye sonra kameranın açısına girdi genç polis. Kuyumcunun ön kapısına kadar gelip daha sonra, birkaç adım geri atarak yeniden kadrajdan çıktı. “İki kapıyı da görebilmek için çapraz konumlandı” diye açıkladı durumu komiser. “Hangi kapıdan girerse adamın diğerinden kaçacağını düşünüp, beklemenin uygun olacağına karar vermiş. Nasılsa adam ya kaçmayı deneyecek veya içeride kalmayı seçecek, her halükarda yakalanacaktı.”

Görüntüler akmaya devam ederken, kuyumcunun önünde hiçbir hareket yaşanmıyordu. Yalnızca birkaç saniye arayla Asım’ın dükkânın önüne tuttuğu fener ışığı görölüyordu. Böyle birkaç dakika geçti. Nihayet polis ordusu sokağa doluşmaya başladı. İkiye ayrılan ekibin bir kısmı kuyumcunun önünde konuşlanmış diğeri de yan tarafa ilerleyip kadrajdan çıkmışlardı. Asım ekip amiri ile konuşuyordu. Polisin gelmesinden cesaret alan mahalle sakinleri de pijamaları ile aşağı inmişti. “Kimi camın çatlama sesine kimi de oğlumun hırsızı vurmasına uyanmış” dedi komiser. “Hırsızdaki silahta susturucu takılıymış.”

Tekrar ekrana yoğunlaştılar. Polisler çapraz pozisyon alıp birbirini destekleyerek içeri girdiler, dükkânın içini fenerlerle aydınlattılar. Dışarı çıktıklarında yüz ifadeleri karmakarışıkı. Amirleri yeniden Asım’la konuşuyordu. Genç

memur çaresizlikle kıvranıyor, el-kol hareketleriyle bir şeyler anlatıyordu. “Oğlum olan bitene anlam verememiş tabi. Şok olmuş. Zaten gördüğün gibi bir de kendisi kontrol ediyor dükkânın içini.” Görüntülerde elinde feneri ile dükkânın içine giren genç memurun, bir süre sonra afallamış biçimde kapı önüne çıktığı görölüyordu. Ekip de bu sıra yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

“Eğer oğlunuz hırsızın dükkandan kaçtığı ana kadar diğerinin içeride olduğuna eminse, o halde geriye tek seçenek kalıyor” dedi Dedektif görüntüyü durdurarak. “Asım inşaata koşarken, diğeri yan kapıdan tüydü?”

“Evet, akla uygun tek açıklama bu. Fakat Asım ısrarla hırsızı kovaladığı an da dahil olmak üzere bir gözünün hep yan kapıda olduğunu söylüyor. Adamı vurduğu noktadan, yan taraf görölüyor.”

“Fakat anlık bir şeyden bahsediyoruz. Hırsızı kovalarken her saniye arkasını gözetleyemezdi.”

“Ben de uyardım onu. Oğlum bu ifade seni zan altında bırakır, adamın yan kapıdan kaçmış olmaktan başka yolu yok. Eğer sen gözünü oradan ayırmadığını ve kimsenin çıkmadığını söylersen, kaçmasına göz yumduğunu, işbirlikçi olduğunu düşünürler dedim, dinletemedim. Adamı vurduğu o birkaç saniye dışında, kapıyı gözden hiç kaçırmamış. ‘Kimsenin çıktığını görmedim’ deyip duruyor. Bu da ortaya imkânsız bir hadise çıkmasına neden oluyor tabi.”

“Buraya oğlunuzun ifadesini değiştirmesi için onu ikna etmem amacıyla gelmediniz herhalde?”

“Hayır. Dava ile ilgilenmeniz için geldim. Oğlumun anlattığı şekliyle bir çıkar yol var mı bilmiyorum. Ancak varsa, sizin muhakkak bulacağınızı söylediler.”

“Ne kadar altın çalınmış?”

“Dört kilo.”

“İşler şu an ne aşamada?”

“Dava çıkmaza girdi. Asım ifadesini geri çekmeyerek herkesi zor durumda bırakıyor. En çok da kendisini... Ne kadar uğraşsam nafiye. Hani bazen keşse bu çocuğu bu kadar dürüst yetiştirmeseydim diyorum. Ancak er ya da geç adamın yan

kapıdan tydğ, Asım'ın bu sıra diğeriyle uğraştığı için onu göremediği sonucuna varılacak. Adamın hayalet olup utuğuna hükmedilecek değil ya!"

"Hakikaten insanın gözüyle görmeden inanmayacağı bir vaka bu" dedi Dedektif. "Eğer oğlunuzun ifadesi doğruysa, adam resmen yok olmuş. Fakat hay Allah! Burada oturmuş, gerçek hayatta karşılığı varmış gibi tatlı tatlı bir adamın gözlerimiz önünde yok olmasından bahsediyoruz!"

* * *

Dedektif misafirine kendi eliyle sardığı sigarayı uzattı. Komiser elini göğsüne götürmekle yetindi ve derin derin i çekti. Sonra elini cebine attı. "Bir de bu var" dedi bir A4 kağıdı uzatarak. "len hırsızın evinden ıktı."

Dedektif dörde katlanmış kâğıdı tek hamlede açtı ve daktilo edilmiş metni mırıldandı. "Dostum hazine avına hazır mısın? Ganimet çok büyük... Bir kuyumcu buldum. Yeni kiralandı. Güvenlik sistemi yok. Sahte bir kamerası var. Sokağı bir süredir araştırıyorum. ocuk oyuncağı olacak. Sana yeri ve zamanı bildireceğim. Silahını yanına al. Merak etme sadece biri görürse diye korkutma amaçlı. Bir sorun çıkarsa sen topuklarsın, ben de hayalet olur uarım. Daha sonra buluşup altınları pay ederiz."

"Allah kahretsin" diye kükredi komiser, sanki yazılanları ilk kez duymuşasına. "Adam sanki gerçekten yapıyormuş gibi hayalet olur uarım yazmış. Bu ifade giderek sinirime dokunmaya başladı."

"Mektupta kaçmak için olağandışı bir yol kullandığı iması, oğlunuzun ifadesini güçlendiriyor sanırım."

"Evet. Eğer basit bir yan kapıdan kaçma hadisesi olsa neden böyle yazsın?"

"Ortağı bu mektubu neden ortalıkta bırakmış?"

"Muhtemelen hayalete güvenmediğinden. Eğer parayı pay etmede sorun olursa, tehdit olarak kullanacaktı."

"Acaba daha önce öldürülen ortağı ile oğlunuz tarafından öldürülen şimdiki ortağı, hayaletin kaybolma numarasını nasıl

yaptığını biliyor muydu?”

“Bu bizim de aramızda bir süredir tartışma konusu. ‘Bilselerdi tek başına çalışırlar, parayı hayaletle paylaşmazlardı’ diyenler var. İki ortağın da ölmesi, bilmedikleri iddiasını güçlendiriyor. Buna rağmen numaranın ancak bir işbirlikçi ile yapılabilecek bir şey olduğunu da düşünüyoruz. Yine aynı sebepten: Hayalet neden tek başına çalışmak varken, bir ortağa ihtiyaç duysun?”

* * *

Aynı gün dedektif ve komiser, olayın geçtiği sokağı didik didik ediyorlardı. “Bakkalın içinde kamera yok” diye açıkladı komiser. “Fakat güvenlik kamerasının görüntüleri inceliyoruz.” İkilinin ilk durakları kuyumcu oldu. Dedektif, Şenol’un huzursuz bakışları altında dükkanı arşınladı. Onu adım adım takip eden tıknaz kuyumcu “polisler inceledi” dedi sabırsızca. “Ne arıyorsunuz?”

Dedektif adama cevap vermek yerine yan kapının piriç koluna asıldı. Kapı sessizce açıldı. “Burayı neden kilitlemiyorsun?”

“Burayı kullanmayacağım ki. Duvar ördürecektim. Dükkânı kiralayalı çok olmadı. Şu Allah’ın belası sistemler zamanında gelseydi, bütün bunlar yaşanmazdı.”

Dedektif açık kapıdan sokağa çıktı. Komiser de aynı yolu takip etti. “Burası arka sokağa çıkmak için kestirme olduğundan, yerde pek çok iz var. İnceleniyor ama bir şey çıkacağını sanmıyorum.”

Birlikte bakkala girdiler. Adam resmi kıyafetli komiseri görünce ayağa kalkıp önünü ilikledi. “Kamerayı çevirmek kimin fikriydi” dedi Dedektif. “Şenol’un” diye açıkladı adam. “Kamerayı biraz kaldırıp yüzünü hafifçe o tarafa çevirdim. Böylece hem onun hem de benim dükkanın önü görülebiliyor. İsterseniz bakabilirsiniz.”

İkili, bilgisayar ekranında akan görüntülere uzun uzun baktılar. “Olayı kim haber verdi?” diye sordu dedektif.

“Şenol gece yarısı aradı. Dükkanının soyulduğunu, acil gelmemi söyledi. Sokak polis kaynıyordu. Dükkânı açtım ve görüntüleri

birlikte izledik.”

Dedektif bir paket sigara aldı dükkandan. Daha dışarı çıkmadan içinden bir tane dal çıkarıp yaktı. Komisere de uzattı. “Sağ olun kullanmıyorum.”

“Ah, dalgınlık işte. Bakkal için ne diyorsunuz?”

“Sicili temiz. Yılları esnafı. Görüntülerde de hiçbir oynama, kesme-biçme yok. Zaten bunu yapacak vakti de yoktu.”

“O halde şu kahramanla konuşalım bakalım.”

“Kahraman?”

“İfadesini geri çekmeyerek bizi imkânsız bir hadise ile baş başa bırakan adam...”

* * *

Yarım saat sonra tıpkı babası gibi renkli gözlü, sarışın, sert bakışlı gencin karşısındaydı dedektif. “Hâlâ şoktayım” dedi Asım Doğubey. “Bu hayalet hikâyesini yıllar önce babamdan duymuştum. O zaman açık söyleyeyim inanmamıştım. İnsan başına gelince anlıyor.”

“İfadenizi geri çekmemekte ısrar ediyormuşsunuz.”

“Ne yapabilirim? Herkes bana baskı yapıp duruyor ama ben sadece gördüğüm, daha doğrusu görmediğim neyse onu söylüyorum.”

“Bu sorum için kusura bakmayın Asım Bey. İfadenize sadık kalmanızın sebebi, adamın gözünüzün önünde kaçmasını gururunuzla yedirememeniz değil, değil mi?”

“Ne münasebet! Diyorum size. Kapıdan kimsenin çıktığını görmedim. Gerçek bu işte.”

“Ama yüzde yüz bir kesinlikle söyleyemezsiniz, öyle değil mi? Çok düşük bir ihtimal de olsa, o birkaç saniyelik boşluktan yararlanmış olabilir.”

“Evet” diye neredeyse utançla boyun eğdi genç polis.

“Dürüstlüğünüzden ötürü sizi kutlarım” dedi Dedektif. “Kimseye aldırmayın. Ben de sizin yerinizde olsam, sizin yaptığınızı yapardım.”

Komiser Akif oğluna cesaret verdiği için yarı öfkeyle baktı dedektife.

* * *

Aynı günün akşamı Dedektif Mehmet Yarar geceyi geçirmek için ofisine damladı. Bilgisayarını açtı. Bu esnada mektuba, önceki hırsızlık vakalarında çekilen olay yeri görüntülerine ve ifadelere göz gezdirdi. Üzerine ceketini atarak yarı yatar pozisyonunda koltuğuna gömüldü ve ekranda beliren görüntülere verdi kendini. Tam bu esnada telefonu çaldı. Hattın ucundaki komiser sevinç çığlıkları atıyordu. “Sonunda Mehmet Bey, sonunda!”

“Ne?”

“Bu iş bitti nihayet.”

“Bitti mi? Nasıl?”

“Kuyumcunun yan kapısında, parmak izlerinin silinmesine neden olan belli belirsiz izler vardı. Bunların kuyumcuya ait eldivenlerin izi olmadığı ispatlandı.”

“Eldiven izinin tam olarak soygun gecesine ait olduğu belli mi?”

“Hayır ama doğal bir sonuç olarak böyle kabul edilecek. Asım’ın ifadesi boşa çıktı yani. Hele şükür. Oğlum kendini ateşe atmaya çok istekli de olsa deliller onu kurtardı. Size verdiğim para da helali hoş olsun.”

“Ya önceki soygunlar?”

“Onları özel birim bakar artık. Asım işbirlikçi damgası yemedi ya...”

Komiserin ön ödemesi sayesinde kirayı tamamlayarak en azından bir ay daha ofiste kalmayı garantileyen dedektifin içi bir garip olmuştu. “Ne tuhaf bir davaydı” dedi telefonu kapattıktan sonra. Çekmecelerini açarak üç banknotu cebine attı. “Neyse, kısa günün kârı. İnşallah yakın zamanda benzer bir vaka ile daha karşılaşırım. Bu berbat mesleğin tek iyi tarafı bu.”

Bilgisayar ekranında oynayan görüntüleri, merakla izlediği diziye birkaç bölüm sonra ilgisini kaybetmiş bir seyirci gibi baktı. Mektubu çöp kutusuna attı. Hayaletin karıştığı tüm hırsızlık vakalarına dair fotoğrafları ve ifadeleri de cep telefonundan sildi. Yorgun zihni saatlerdir uykusuz kalmaya

dayanamamıştı. Gözleri kapandı. Yeniden açıldığında, güneş ışınları yüzüne vuruyordu. Bilgisayar ekranında döngüye giren görüntü sabaha kadar kendi kendine oynamıştı. Galiba rüyasında da görmüştü bu görüntüleri. Belli belirsiz hatırlıyordu. Ekranı kapatmak için eli monitörün düğmesine gitti. Fakat bu sıra ilginç bir şey yaşandı. Bazen insan gözünün önündeki nesneyi saatlerce arar da bulamaz ya, şimdi görüntülere baktıkça bu hissi tadıyordu. Kalbi küçük çapta bir krize neden olacak kadar hızlı hızlı çarptı. Kamera görüntüsünü başa aldı ve bir kez daha izledi. Ve sonra bir kez daha... Bu sırada başını iki elinin arasına almış, hayıflanıyordu: “Ah aptal Mehmet ah. Galiba erken bunamaya başladın oğlum. Yoksa sen bunu yiyecek adam mıydın!”

* * *

Saat sabahın altı buçuğunda kuyumcunun sokağında bitti. Yirmi dakika boyunca sabırsızca bakkalın önünde bekledi. Kepenkleri kaldıran dükkân sahibinin tuhaf bakışları eşliğinde peşinden daldı. Adam yerine geçer geçmez “çabuk bana şu son yarım saatin kamera kayıtlarını ver” dedi.

Bakkal sahibi kaşlarını çattı. “Sen dün komiserle birlikte buraya gelen dedektif değil misin?”

“Sen ne diyorsam onu yap. Kaybedecek vakit yok.”

Komiser ile birlikte çalıştığını düşündüğü adama direnip de başına bela almak istemedi. Görüntüleri kendisine uzatılan flash belleğe aktardı. Dedektif USB’yi geri alırken, sırıttıyordu. “Senin şu kameran nelere mâl oldu bir bilsen!”

* * *

Komiser Akif Doğubey evine çat kapı gelen dedektifi karşısında görünce şaşırdı. “Ooo Mehmet Bey” diye zoraki bir neşeyle. “Buyrun buyrun. Biz de ailecek pazar kahvaltısı yapıyorduk. Kaç günlük sıkıntıyı attım içimden. Neşeyle yemek yiyebiliyorum sonunda. Asım oğlum bir bardak daha koy masaya.” “Teşekkürler ben yemeyeceğim. Rica etsem yalnız kalabileceğimiz bir odaya geçebilir miyiz? Size anlatmak

istediğim bir şey var.”

Komiser huzursuzlandı. “Hayırdır.”

“Bu hayalet hırsız meselesi ile ilgili.”

“Dedim ya size, bu iş bitti.”

“Biliyorum biliyorum. Ama yine de dinleyin beni. Evinizde bilgisayar var mı?”

“Tabi. Asım bilgisayarımı da al gel.”

Biraz sonra üç kişi buz gibi odada birbirlerine bakıyorlardı.

“Kusura bakmayın, oğlunuzla keyifli aile kahvaltınızı bozdum.”

“Önemli değil canım. Biz de yemekte son bulguları konuşuyorduk zaten.”

“Sahi” dedi Dedektif. “Siz ne diyorsunuz bu işe Asım Bey. Kapıda bırakılan eldiven izlerini kast ediyorum.”

“Artık benim söyleyeceklerimin bir önemi var mı ki?”

“Bence var. Ben sizin dürüstlüğünüzü daima takdir ettim.”

“Adamın kapıdan çıktığını görmedim. Ama deliller de ortada. Söyleyecek başka bir şeyim yok.”

“Deliller adamın kapı koluna dokunduğunu ispatlıyor. O kapıdan çıktığını değil.”

“O kapıdan çıktığını da mantık ispatlıyor” diye atıldı komiser. “Eğer bir hayaletin varlığına gerçekten inanmıyorsanız Mehmet Bey.”

“Ne garip” dedi Dedektif. “Ofisime gelip vakayı anlattığınız zaman siz benden daha fazla inanıyor gibiydiniz Akif Bey. Hayalet karabasan gibi çökmüştü üzerinize.”

“Evet ama artık uzmanların raporu var elimizde.”

“Hayatımda tanıdığım en dürüst insanlardan birisiniz Asım Bey, sizi tebrik etmeme izin verin” dedi Dedektif ciddi ciddi genç adamın elini sıkarak. “Eğer şapkam olsaydı çıkarıp sizi selamlardım. Bu arada kelime seçimindeki titizliğinizden ötürü de tebrik ederim.”

Komiser tuhaf tuhaf baktı dedektife. Neden Mehmet Yarar’ı öneren arkadaşlarının ‘inanılmaz yetenekli ama bir o kadar da çatlaktır’ dediklerini anlamış oldu. “Sadede gelir misiniz Mehmet Bey?”

Dedektif bir insanın otuz yıl önceki ile sonraki halini andıran baba-oğula baktı. Birbirine yakın boylu, sarışın, sert

ehreli, keskin bakışlı iki adam... “Size bildirmek zorundayım ki, bu dava çözölmüş filan değil. Evet evet, biliyorum Akif Bey, o yan kapı... Hayalet’in orayı kullandığını, oradan kaçtığını ben de biliyorum. Zaten itirazım buna değil.”

“O halde?”

“Bana biraz müsaade ederseniz başından beri sizi uğraştıran tüm soygun vakalarını aydınlatacağım.” USB’yi bilgisayara taktı. Bilgisayar aygıtı tanırken, “her şey, beş yıl önce bir adamın kafasında başladı” diye anlatmaya koyuldu. “Bu şeytanî zekâlı adam, hayalet olmanın yolunu bulmuştu. Pratik ve kullanışlı bir yol... Dikkatli davranırsa, yakalanması için bir sebep göremiyordu. Gerçi bazı riskler yok değildi. Bir kere numarayı çok sık tekrarlaması mümkün değildi. Sonra şehrin kalabalığından uzakta yaşamayı tercih eden zenginler bulmalıydı kendine. İşin zor kısmı da bu araştırma safhalarıydı zaten. Ama bir kere aradığı türden birini bulursa, tereddüt etmeden planını uygulamaya koyuyordu. Yakalanmamak ona gittikçe artan bir cesaret vermişti. Böylelikle çeşitli semtlerde yıllara yayarak birkaç nitelikli soygun yaptı. Bir de suç ortağı vardı. O kendisi gibi görünmez olamıyordu gerçi. Olmamalıydı da... Hayaletin planı çok basitti ve bir süre boyunca hep işlemişti. Ta ki bir gün, bir ev sahibi uyanık davranıp, kendisini bir odaya hapsederek polise ihbarda bulunana dek. Eee kötülerin de şansı hep yaver gitmez ya, ihbarı alan polisin de olay yerine çok çabuk intikal edeceği tutmuştu. Hayalet ilk kez yakayı ele vermek üzereydi. Eli kolu bağlanmıştı. Vakit kaybetmeden ‘buhar olup’ uçmalıydı.”

“Kadıköy’deki soygundan bahsediyorsunuz.”

“Evet. Hayaletin en zor sınavıydı bu. Ortağını kaybetmesine neden olmuştu. Zaten hayalet bundan sonra tekrar aynı numarayı kullanmadı.»

“Ama... anlamadım. Bu soygun onun son işi değildi ki.”

“Lütfen sabredin Akif Bey. Aslında bu vaka benim için pek çok açıdan ilginçti. Çünkü aslında en başından beri hayaletin kim olduğunu bilmem gerekiyordu. Zira bütün mantık kaideleri o kişiye işaret ediyordu. Fakat tüm soygun vakalarını

inceleyince, Mısır hükümdarı Firavun'un Musa peygambere sorduğu o soruyu ben de sürekli kendi kendime soruyor ve bir türlü cevap bulamıyordum: 'Peki ya, öncekilerin durumu ne olacak?'

Evet, diyelim ki bu soygunda hayalet Asım'ın boşluğundan faydalanıp yan kapıyı kullanarak kaçmıştı. Yani ortada akıl almaz hiçbir durum yoktu. O halde eski soygunlar sırasında yaşanan sıra dışı olayları nasıl açıklayacaktık? Bu son soygunun da hayaletin marifeti olduğu açıktı, mektupta buna kendisi de işaret ediyordu zaten. Ama son soygunda fail olarak düşündüğüm kişi ile önceki soygunlar arasında hiçbir bağlantı yoktu. Ve işte ancak o zaman insanın en büyük düşmanlarından birinin kurbanı olduğumu fark ettim: Ön yargı! Ben de polis gibi başından beri ön yargılı yaklaşmıştım olaya. Tüm soygunların aynı kişinin başının altından çıktığını, hayaletin tek bir kişi olduğunu, ortağı öldüğü için kendine yeni bir ortak bularak işe devam ettiğini düşünüyordum. Oysa iki hayalet vardı. Biri gerçeği, diğeri taklitçisi... Son soygununun failinin, önceki hırsızlıklarla ilgisi yoktu!

Orijinali bu işi başlatan adamdı... Son vurgununu iki yıl önce yapmıştı ve kuyumcu soygunu ile alakası yoktu. Ortağı öldükten sonra sahneden çekilmişti. Zeki biriydi. Kumarı kazanırken bitirmesi gerektiğini biliyordu. Taklitçisi ise onun 'buhar olup uçma' sırrını çözmüştü. O da isterse hayalet olabileceğinin farkındaydı. O halde neden aynı numarayı yaparak zengin olmasındı? Orijinalinden tek eksiği, bir ortağı yoktu. Hemen birini bulmalıydı çünkü bu şarttı." Dedektif ev sahibinin izniyle sigarasını yaktı. "Dediğim gibi. İki hayalet olduğunu anlamıştım. Ancak bu meseleyi çözmeme yetmedi. Zira ister bir kişi ister bin kişi olsun, bu hayalet kaybolma numarasını nasıl gerçekleştiriyordu?"

"Hiçbir şey anlamıyorum Mehmet Bey. Onlardan sanki sadece bazı insanlarda bulunan özelliklere sahip üstün varlıklardan bahsediyorsunuz."

"Hayır tabi ki, bizim gibi etten kemikten insanlardı. Ama yine de herkes hayalet olamazdı. Şimdi geliyorum meseleye. Nerede kalmıştım? Hah, taklitçide... Bu taklitçi hayalet, gerçeğine

nazaran daha aç gözlü ve daha sabırsız bir insandı. Çaldıklarını kimseyle paylaşmaya niyeti yoktu. Biraz da acemiydi... Bu yüzden tek seferlik bir iş yapmaya karar verdi. Aksi takdirde yakalanabilirdi. Bu sebeple bir ortak değil bir kurban bulmak istiyordu kendisine. Şöyle tek seferlik kullanacağı, kullan-at vazifesi görecektir bir kurban... Bu işi halletmek de herhalde en az birkaç ayını aldı. Fakat sonunda aradığı türden birini buldu: Kafası pek çalışmayan sabıkalı bir hırsız...

Daha sonra soyacağı yeri araştırmaya koyuldu. Ama dedim ya diğeri gibi sabırlı, temkinli ve deneyimli değildi. Bu yüzden sırf yeterli güvenlik önlemi yok diye sokak ortasındaki bir kuyumcuyu gözüne kestirebilmişti. Ortağını ikna etmek için muhtemelen eline biraz para tutuşturdu. Çok daha fazlasını soygun sırasında elde edeceklerini söyledi. Bu işi defalarca yaptığını anlattı ona. Kendisinin marifetiymiş gibi önceki soygunlardan bahsetti ve işin ne kadar kolay olacağına vurgu yaptı. Yöntemi rahatlıkla paylaşabilirdi ortağıyla, nasılsa iş bittiğinde ölmüş olacaktı. Hem böylece şantaj korkusu da taşımayacaktı içinde. Çevresinde saygın biri olarak biliniyordu. Parsayı topladıktan sonra da hayatına aynen devam edecekti. Ortağına bir mektup daktilo etti. Nihayet uygun bir yer bulduğundan, polis duruma uyanana kadar çoktan işlerini halledeceklerinden bahsediyordu bunda. Oysa gerçek planı bambaşkaydı. Gerçek planda 'polise yakalanmak' vardı. Evet, ortağını polise yem edecekti. Bu yüzden adamdan yanında silahını getirmesini istedi. Tabi şüphelenmemesi için 'biri görürse diye korkutma amaçlı' notunu ekledi. Buluştuklarında silahı başka bir amaçla daha kullanabileceklerini söyledi ona. Şimdi size kameralardan gördüğümüz kadarıyla soygunu özetleyeyim: İki hırsız kuyumcuya giriyor. Asım Bey siz de peşlerinden... Hırsızlardan biri silahını ateşliyor ve sizin bir anlık afallamanızdan faydalanarak kaçıyor. Siz de kovalıyorsunuz. Köşeye sıkıştığını anlayan adam silahını çekiyor ancak siz daha hızlı davranıyorsunuz. Şimdi... Kuyumcuda mahsur kalan hayaletin dışarı çıkması için tek fırsat, sizin adamı vurduğunuz o birkaç saniyeydi. Çünkü ön kapı kameradan

görölüyordu ve yan kapı da ifadenize göre sürekli gözetiminiz altındaydı. Üstelik hırsız öldürdükten hemen sonra olay mahalline dönüp iki kapıyı da gözetlemeye devam ettiniz. Fakat dışarı kimse çıkmadı. Biraz sonra olay yerine gelen ekipler de kuyumcuda kimseyi bulamamıştı. Tastamam böyle değil mi?"

"Evet."

"Son soygun ile öncekilerinin arasındaki en büyük fark, polisin elinde sonuncusuna dair görüntüler olmasıydı. Bu bir avantajdı. Ama bir dakika... Bu gerçekten avantaj mıydı? Kuyumcunun henüz kamera ve alarm sistemi taktırmadığını bilecek kadar araştırma yapmış olan hayalet, o kamerayı hesaba katmamış olabilir miydi? Önceleri Hayaletin ön araştırma yaptığı sırada, kameranın belki de karşıya çevrilmemiş olabileceğini düşünüyordum. Bunu utançla itiraf ediyorum ki, görüntüleri belki elli defa izledikten sonra gerçeği anlayabildim: Hayalet bütün planını, kuyumcuya çevrili bakkal kamerası üzerine kurmuştu. Polisin eline geçmiş bir koz olarak değerlendirilen görüntüler hakikatte tam tersi, onları tuzağa düşürmeye yarıyordu."

Dedektif bilgisayar ekranında beliren görüntülerini ileri sardı. "Bakın görüntüler bakkal kamerasına ait. Bu sabah saat altı buçukta çekildi. Bakkal ve kuyumcu da dahil olmak üzere tüm dükkanlar kapalı. Şimdi kadrja kim girecek iyi bakın." Baba oğul ekrana eğildiler. Güvenlik kamerası görüntülerinde, kuyumcuya doğru yürüyen ve daha sonra kapı önünde durup kameraya el sallayan dedektif görölüyordu. "Evet. Sabahleyin o sokağa gittim. Bir şeyi denemek istiyordum çünkü. Bakın şimdi inşaatın olduğu tarafa giderek kadrjadan çıkıyorum. Tıpkı sizin hırsız kovaladığınız tarafa Asım Bey."

"Eee?"

"Bekleyin. Bakın birazdan yeniden kameranın görüş açısına gireceğim."

Hakikaten yirmi saniye sonra dedektif kameranın görüş açısına girmişti. Fakat inşaat tarafından değil, yine ilk geldiği yerden, sokağın girişinden... "Nasıl olur?" diye şaşkınlıkla ekrana bakakaldı genç memur. "Kameraya görünmeden nasıl tekrar bu tarafa geçtiniz?"

Dedektif baba ile oğlun şaşkın yüzünü seyretti. “Basit bir mantık kaidesidir. Tertium non datur. Üçüncü yol yok. Kuyumcuya iki kişi girmiş tek kişi çıkmıştı. İçerde kalan adamın ön kapıdan çıkmadığına kamera şahitlik ediyordu. Yan kapıdan çıkmadığında da siz Asım Bey... Ben de o mektup yüzünden bu ifadeyi olduğu gibi kabul etmiştim zaten. Görüyorsunuz ya, hayaletin etrafındaki ağ o kadar dardı ki adamın bu şartlar altında yok olması akıl alır gibi değildi. O zaman bu nasıl mümkün olabilirdi? Sabahleyin görüntüleri tekrar izleyince duruma vakıf oldum. Aman yine de emin olmak için tekrar bakkal sahibi ile görüşmeye gittim. Biliyorsunuz komşusunun ricası ile kameraya ayar çekmiş, kameranın kafasını karşı tarafı da göreceak biçimde biraz kaldırmıştı. Bakkaldaki bilgisayarda, kamera görüntülerine baktığımda, bakkalın hemen dibinin kör nokta olduğunu, kameranın yer seviyesini kadrajına almadığını fark ettim. Yirmi derecelik bir açı görüntüye girmiyordu. Şöyle bir metreye bir metre kadar kör bir nokta... Yani birisi bakkal dibi hizasında yürür, kameranın görüş açısına yaklaşıncak da emekleme pozisyonuna geçerse, kameraya hiç takılmadan sokağı kat edebilirdi. Tıpkı benim bu sabah yaptığım gibi. İlk denememde başımı eğmediğim için kameraya takılsam da ikinci seferde gördüğünüz gibi başardım.

Şimdi... Görüntüleri üçümüz de ezbere biliyoruz. Tekrar izlemeye gerek yok. Ne vardı bunlarda? Hayalet, arkadaşı ile birlikte, yüzleri maskeli, elleri eldivenli bir biçimde kuyumcudan içeri giriyor. Bu esnada oğlunuz adamları fark edip, o yöne ilerliyor. Bu kısmı kameradan görmesek de Asım’ın ifadesi böyle. Ancak nedense oğlunuzun sokağın ucundan kuyumcunun kapısına kadar gitmesi -ki arada yüz metreden az mesafe var- otuz saniyeden fazlasını alıyor. Görüntüleri defalarca izledim. Hatta saat tuttum. Peki, neden? Asım bu yavaşlığı korkmuş olmasıyla açıklıyor. Görüntüler de onu destekliyor aslında. Kameranın açısına girince görüyoruz ki son derece temkinli. İçeride iki muhtemel silahlı hırsız varken, körlemesine dalmasını bekleyemeyiz tabi. Zaten beni de uzun süre aldatan bu oldu. Fakat tekrar tekrar izleyince fark ettim. Asım kameranın açısına girdiğı o ilk anlarda nefes

nefese... Göğsü şişip sönüyor, omuzları aşağı yukarı oynuyor. Bunlar korktuğu için ağır hareket eden birinin vücut tepkileri olabilir mi? Hayır, aksine! Bunlar kısa bir süre önce çok hızlı hareket etmek zorunda kalmış birinin tepkileri. Asım nefes nefeseydi çünkü kamera açısına girmediği o otuz saniye içinde aslında pek çok şey yapmıştı.”

Komiser kaşlarını çattı. Hâlâ durumu kavrayamamıştı. Asım ise yüzünde sabit bir alayla dedektifi inceliyordu. Kollarını göğsünde birleştirdi. Tek ayağı üstüne yaslanarak dudağındaki gülümsemeyi muhafaza etmeye çalıştı. Fakat yüzündeki seğirmeye engel olamıyordu.

“İlerliyoruz değil mi? Olayın iki yönünü birden anlatmaya çalışıyorum. Bir yanda Asım, diğer yanda hayalet... Asım'ın hikâyesine devam edelim. Güvenlik amaçlı önce yan tarafı kolaçan etmiş. Öyle söylüyor. Daha sonra ise kuyumcuya girdiğini görüyoruz. Tam bu esnada içerden ateş ediliyor. Vitrin camı çatlıyor. Tabi bu da mizansenin bir parçası... Kameralara, dolayısıyla polise oynanan bir başka oyun. Silahını ateşleyen ahmak hırsız, o silahın sadece dışarı çıkması için fırsat yaratma amacıyla kullanacağını zannededursun, Hayalet gerçek planı uyarınca onu kovalıyor ve inşaat tarafında sıkıştırıyor. Bu sırada oğlunuz adamı kovalarken diğer hırsızın sözde halen içeride olduğunu ve altınları poşetine doldurduğunu belirtiyor. İnşaatın orada sıkıştırdığı hırsız, tuzağa düştüğünü anlayacak fırsatı buluyor mu bilemem. Fakat yüzünü ortağından tarafa döner dönmez beynine kurşunu yiyor. Böylece elinden düşen silah gerçek amacına ulaşmış oluyor: Hayaletin cinayetin nefsi müdafaa için işlendiği yalanını atmasına!

Evet, hayalet oğlunuzun ta kendisiydi Akif Bey! Tabi ikinci hayalet... Kopyacı olan... Gerçeği ise, Kadıköy soygunu sırasında ev sahibi kendilerini faka bastırınca, ortağı polislerin eline sağ olarak geçmesin diye onu öldüren polisti... Hırsızlık ihbarı için olay yerine gelen ekibin arasına nasıl karıştı? Ek takviye olarak mı geldiğini söyledi yoksa zaten görevde olduğu bölgelerdeki evlere mi dadanıyordu? Detayları okumaya fırsatım olmadı ama tüm o soygunların faili olduğunu, yönteminin kılık

değiştirmekten ibaret olduğunu biliyorum. Hayalet olmanın sırrı polis olmadaydı kısacası. Gerçek hayalet, bu avantajı yıllardır çok iyi kullanmıştı. Soygun sırasında kimse tarafından görölmemişse zaten sorun yoktu. Ama olur da fark edilirse hemen üzerindekiyi çıkarıp ‘hayalet’ oluyordu. Bu yüzden olay mahallinde bulunan şahitler, hırsızların sayısı konusunda çelişkili ifadeler veriyordu. Soygunun hemen sonrasına şahit olabilenler iki hırsız görürken birkaç saniye sonra sayı teke düşüyordu. Ve bu yüzden Ataköy’de bekçi Necdet bir takım sesler duyan patronuna ‘size öyle gelmiş’ demişti. Polisten şüphelenmesi için bir sebebi yoktu. Muhtemelen hayalet ona kendisinden bahsetmemesi için işaret çakmıştı ya da bu Necdet’in kendi tasarrufuydu. Her halükarda patronunun hayatını kurtarmış oldu. Zira konuştuğu kimsenin bir polis olduğunu söyleseydi, hayalet iş adamını sağ bırakmazdı. Hayaletin yüzünü gören Necdet ise kendi canını kurtaramamıştı tabi. Hayalet onun içini bitirdikten sonra kılığını değiştirip eve girdi.”

“Bırakın şimdi onu. Yani... Nasıl oluyor anlamıyorum... Oğlum o iki hırsızın peşinden dükkana girmedi mi? Üç hırsız mı vardı?”

“Anlamadınız mı? Oğlunuz kuyumcuya giren o iki hırsızdan biriydi. İçeri girince altınları poşetlerine doldurdular. Ortağı işe devam ederken oğlunuz yan kapıdan çıktı. Daha sonra sokağın karşısına geçerek bakkal kamerasının altından geçti. Tıpkı ördek yürüyüşü yapan hatta belki sürünen bir asker gibi... Akabinde üzerindeki kurtularak polis kıyafetiyle kaldı. Eşyaları ve poşeti aracının bagajına attı. Devriye arkadaşına durumu zaten haber vermemişti. Hemen silahını eline aldığı gibi kuyumcu dükkana ilerledi ikinci kez. Hızlı olmalıydı, yeterince zaman kaybetmişti. Kısa mesafeyi aşır uzun bir zamanda kat etmesi dikkat çekerek. Kadraja girmeden önce yavaşlayarak sanki o ana kadar hep yavaş yavaş yürümüş izlenimini uyandırdı. Fakat vücudunun tepkilerini bir yere kadar gizleyebildi tabi. Kuyumcuya girdi. Hırsız silahını ateşledi. Bu oğlunuzun ona verdiği akıldı. ‘Böylece hem efsaneyi tekrarlamış olacağız hem de sen kaçma fırsatı bulacak ve görüntüleri daha sonra izleyen polisin inşaat tarafından

tüydüğünü zannetmesini sağlayacaksın. Sonra sen de benim gibi kameranın altından kaçarsın.’ Buna benzer bir şey söylemiş olmalı. Provasını da yapmışlardır. Muhtemelen sokağın تنها olduğu bir vakit, ortağı bakkala girip kamera görüntülerini bilgisayardan izlerken, hayalet de o sıra bakkal dibinden yürüyordu. Bakkalın içinde kamera yok ama bakkal sahibine ölen adamın fotoğrafını gösterirseniz, belki kısa bir süre önce müşterisi olarak dükkanına geldiğini hatırlayabilir. Bu ölen hırsızın oğlunuzun ortağı olduğunu ispatlamasa da elinizde işe nereden başlayacağınızın bir delili olur.”

“Ama...” Komiserin yüzünde bir yandan öfke öte yandan şaşkınlık vardı. “Oğlum neden yan kapıdan kimsenin çıkmadığını ısrarla söyledi? Ne gereği vardı?”

“Psikolojik bir oyun. Eğer birinin çıktığını gördüm derse, polisin bu ifadeyi yalanlama ihtimali vardı. O kapının kullanıldığının kesin olarak saptanacağından emin olamıyordu. Bu durumda ister istemez hakkında şöyle düşünülecekti: ‘Neden kapıdan kimsenin çıkmadığı delillerle sabitken, Asım hırsızın çıktığını gördüğünü söylüyor?’ Hayır! Bu riski göze alamazdı. Ama tersini iddia etmenin zararı yoktu. Evet verdiği ifadeyle soygun imkânsız bir hal alacaktı ama bunu göze alabilirdi, çünkü güvenebileceği sığınağı vardı: Önceki benzer soygunlar... Zaten mahkemenin, kapının kullanıldığına dair bir delil bulunamasa dahi, er ya da geç kendisinin yanıldığına, hayaletin yan kapıdan çıktığına hükmedeceğini biliyordu. Zira olayı imkânsız olmaktan çıkaracak tek yol buydu. Zaten oğlunuz ısrarla ‘kimse çıkmadı’ demek yerine ‘kimsenin çıktığını görmedim’ diyerek kendine açık kapı bırakıyordu.”

Komiserin yüzü ter içinde kalmıştı. İlk defa yaşının belirtilerini gösteriyordu. Omuzları çökmüş, vücudu adeta küçülmüştü.

“Neden soygunu tek başına yapmadı. Çok basit: Tıpkı gerçek hayalet gibi oğlunuz da meslek olarak hırsız değildi. Kapıları çabucak açabilecek tecrübeli bir ortak gerekiyordu. Peki neden bütün bu tiyatro? Neden işin içine polisi sokmak, polise ‘yakalanmak’ zorundaydı? Bunun cevabı da basit: Bu hayalet numarası ile soygunun önceki vakaların bir devamı olduğu

izlenimini uyandıracak, tüm hırsızlıkların birbirleriyle ilintili olduğunu düşünen ve hepsini bir arada çözmeye çalışan polisin sonuca gitmesini engelleyecekti.”

“Ben... ben...” Konuşmasına devam edemedi komiser. Koltuğuna çöktü. Altın misali parıldayan saçları alnına yapışmış, gözleri kanlanmıştı. “İnanamıyorum. Oğlum...”

“Böylelikle ben görevimi yapmış oluyorum” dedi Dedektif. “Emniyet teşkilatı bir tanesinin bile varlığından şüphe ede dursun, siz onlara iki hayalet birden sunacaksınız.”

İhtiyar adamın elleri titriyordu. Dedektif daha fazla konuşmanın anlamsız olduğunu düşünerek, koltuğuna çöken adamı ve kendisine öfkeyle bakan oğlunu arkasında bıraktı. Kapıya kadar kendisini uğurlamaya kimse gelmedi. Zaten böyle bir beklentisi de yoktu. Koridorda ayakkabısını giyerken, geride bıraktığı odada neler yaşandığını tahmine kalkıştı. Herhalde yıllarını hapisanede geçireceğinin farkında olan Asım, babasıyla pazarlığa girişmeye başlamıştı bile. Ancak onu ikna edemeyecekti. Akif Doğubey hakkındaki hükmünü daha adamı görür görmez vermişti dedektif. Söz konusu en yakınları bile olsa kanunun gereği neyse onu yapacak tıynetle, şerefli bir adamdı. Merdivenin birkaç basamağını zorlukla indi. Ayakları yorgun bedenini taşıyamıyordu artık. Merdivenin en alt basamağını da inip apartman koridorunun ışığını yakacakken, bir patlama sesi yankılandı apartmanda. Bütün vücudu titredi. Nefes nefese koşturdu. Yeniden kapı önüne geldi ve endişeyle ne yapması gerektiğini düşündü. Zile basmalı mıydı, içeri girmeli miydi? İçeride kendisini hangi manzara bekliyordu?

Büyük bir pişmanlıkla seyrediyordu çelik kapının aşınmış yüzeyini. Keşke hayaletin kimliğini babasının yanında açık etmeseydi. Hatta keşke bu eve hiç gelmeseydi. Akif Doğubey’i getirdi gözlerinin önüne. Komiser şimdi karşısında boylu boyunca uzanmış oğlunun kanlı cesedine bakıyordu herhalde. Ömür boyu atlatamayacağı bir travma... Yoksa... Yoksa bu kurşun sesi tam tersi bir manzaranın işaretçisi olmasın? Asım silahıyla... Hayır, olamaz! Düşüncesi bile midesine dayanılmaz bir ağırlı sapladı. Yumruk yaptığı eli kapıya doğru uzanmıştı ki, bir patlama sesi daha... Bu kez diğerinden çok daha korkunç,

çok daha ölümcül gelmişti kulağına. En küçük hücreesine kadar ürperdi. Eşiğin alüminyum iskeletinden destek aldı. Bacaklarında derman kalmamıştı. Alnından, burnundan, çenesinden fışkıran terleri sildi, elinin tersiyle. Bu eski model kapının ardında şimdi neler yaşandığını çok iyi biliyordu: İlk kurşun, kim işlemiş olursa olsun, suçun cezasız kalmaması gerektiğine inanan idealist bir komisere denk düşüyordu... İkincisi ise oğlunu öldüren bir babanın vicdan azabına... Düşüncelerini doğrulamak için eli bir kez daha kapıyı gitti ama, vazgeçti. Yarın her şeyi gazetelerden öğrenecekti.

* * *

Mehmet Yarar'ın dostları, arkadaşı tarafından dramatize edilmiş biçimde kaleme alınan bu hikâyenin bu şekilde bitmiş olamayacağını rahatlıkla tahmin edebilirler. Acemiliğine denk gelip de katili babası ile yüzleştirme hatasına düşmüş olsa bile, hastalık derecesindeki merakı böyle bir sona izin vermezdi bir kere.

Yine de hikâyenin gerçek finalinin ne olduğuna dair bugün kimsenin fikri yoktur. Eğer bir gün hikayeyi Mehmet Yarar'ın ağzından dinleyen dostlarından birisi, gençliğinde her daim paraya sıkışması ile tanınan dedektifin nasıl olup da böyle lüks bir yer satın aldığını merak edecek olursa; belki o zaman bu hikâyede komiser Akif Doğubey diye bahsedilen kimsenin gerçekte komiser Soner Çınbay olduğunu ve oğlu Zülkif Çınbay'ın hayatında tek bir gün bile hapis yatmadığını öğrenebilir.

SON. Detektiv proza